

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200329
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200329.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: R. G., bytom E., V., zastúpeného spoločnosťou Kután s.r.o., so sídlom Andrusovova 1, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, (pôvodne Krajský stavebný úrad v Bratislave, resp. Obvodný úrad Bratislava), so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti : 1) C., bytom G., V., 2) U., bytom Z., V., o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. A/2011/2259/KIZ zo dňa 20. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 71/12-93 zo dňa 5. decembra 2012, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 71/12-93 z 5. decembra 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom zo dňa 5. decembra 2012, č. k. 2S 71/12-93, postupom podľa ust. § 250j ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. A/2011/2259/KIZ zo dňa 20. decembra 2011, ktorým ako odvolací orgán rozhodol tak, že prvostupňové rozhodnutie Mesta Stupava, Č.j.: SÚ-3295/2011/Pa zo dňa 10. júna 2011 - ktorým rozhodlo o umiestnení stavby rodinného domu na pozemku parc. č. XXXX/X, k. ú. F., G. - zmenil v časti výroku rozhodnutia, vrátane nahradenia pôvodnej grafickej prílohy rozhodnutia novou grafickou prílohou na podklade katastrálnej mapy overenou žalovaným a splňajúcou ust. § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, pričom ostatné časti prvostupňového rozhodnutia boli ponechané nezmenené a v platnosti. O trovách konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, a to žalobcovi z dôvodu jeho neúspechu v konaní, žalovanému preto, že mu náhrada trov konania podľa ustálenej judikatúry neprináleží a žiaden z ďalších účastníkov si náhradu trov konania neuplatnil.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že po preskúmaní rozhodnutia žalovaného v rozsahu žaloby dospel k záveru o tom, že predmetné rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a žalobcove námietky neodôvodňovali jeho zrušenie. Krajský súd preskúmaval zákonnosť rozhodnutia žalovaného v intenciách ust. § 37 ods. 1, 2, 3 ako i § 39 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a dospel k záveru, že rozhodnutie stavebného úradu o umiestnení stavby v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie za účelom odstránenia pochybení orgánu prvého stupňa, sú s nimi v súlade. Podľa názoru krajského súdu stavebný úrad posúdil návrh územného rozhodnutia z hľadísk stanovených v ust. § 37 ods. 2 stavebného zákona a nezistil, že by navrhovaná stavba nespĺňala kritéria všeobecných požiadaviek na výstavbu z hľadiska hygienického, požiarného, bezpečnostného, dopravného a ochrany prírody, čo dokazujú i kladné stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov a organizácií. Krajský súd ďalej zdôraznil, že Stavebný úrad - Mesto Stupava bol pri vydávaní územného rozhodnutia povinný skúmať i súlad umiestňovanej stavby so schválenou územno-plánovacou dokumentáciou, pričom základným územno-plánovacím dokumentom na miestnej úrovni je územný plán obce. Nesporne pre dotknuté územie je schválený územný plán Mesta Stupava - Návrh október 2005 v znení neskorších zmien a doplnkov, podľa ktorého sa parc. č. XXXX/X nachádza v stabilizovanom území, pre ktoré je v zmysle ÚPN stanovená slovne formulovaná regulácia, ktorá v danom stabilizovanom území nie je určená maximálnymi resp. minimálnymi hodnotami indexov.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o nevysporiadaní sa žalovaného s jeho námietkami uvedenými v odvolaní ohľadne toho, že stavebný úrad neskúmal splnenie zastavovacích podmienok podľa ust. § 37 ods. 1 stavebného poriadku. Z obsahu spisu ako aj z rozhodnutí správnych orgánov nepochybne vyplynulo, že zastavovacie podmienky boli skúmané v súlade s citovaným ustanovením, keď sa vychádzalo zo schváleného a platného územného plánu Mesta Stupava a taktiež navrhovateľ doložil stavebnému úradu rozhodnutia, stanoviská a vyjadrenia dotknutých orgánov, z ktorých vyplýva súlad dokumentácie pre vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby s platným územným plánom obce, pričom všetky stanoviská boli kladné, prípadne s pripomienkami a podmienkami, ktoré však boli zahrnuté do podmienok rozhodnutia.

Krajský súd odmietol tvrdenie žalobcu, že rozhodnutie stavebného úradu v spojení s rozhodnutím žalovaného je pre nejasnosť a absenciu úvahy o splnení zastavovacích podmienok nepreskúmateľné. V tejto súvislosti poukázal na to, že lokalita, v ktorej je navrhovaná stavba umiestnená, je charakterizovaná prevažne zástavbou pozemkov rodinnými domami, ktoré sú v súvislosti so šírkou pozemkov umiestnené prevažne ako samostatne stojace rodinné domy, ktoré sa aj šachovnicovo striedajú. Žalovaný sa na str. 10 svojho rozhodnutia zaoberal aj charakterom rodinných domov nachádzajúcich sa v blízkosti navrhovaného rodinného domu a súd na toto stanovisko poukázal, pričom aj so samotnej katastrálnej mapy vyplýva, že navrhovaná stavba svojím umiestnením zachováva urbanistické poňatie a korešponduje aj s okolitou architektúrou.

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd i námietku žalobcu o tom, že noví vlastníci E. B. a jeho manželka U. B. neboli pred vydaním rozhodnutia žalovaného oslovení za účelom vyjadrenia sa k veci samej. Pred vydaním rozhodnutia však správny orgán aj týchto vlastníkov vymedzil ako účastníkov stavebného konania a doručoval im napadnuté rozhodnutie. Krajský súd zdôraznil, že v konaní podľa piatej časti O.s.p. súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu. Pokiaľ sa žalobca domáha ochrany cudzích práv, resp. sa domáha ochrany svojho práva, aj keď v skutočnosti o jeho právo nejde, žaloba je v takom prípade podaná neoprávnenou osobou. V danom prípade krajský súd skonštatoval, že žalobca nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach a nebola teda žiadnym spôsobom dotknutá jeho právna sféra tým, že by noví vlastníci B. nemali možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k veci samej.

Krajský súd v súvislosti s námietkou žalobcu o porušení ust. § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) poukázal na znenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, na ust. § 3 ods. 2, § 33 ods. 2 a § 60a správneho poriadku, ako i na znenie ust. § 140 stavebného zákona. Uviedol, že povinnosťou správneho orgánu je umožniť účastníkovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia oboznámil s dôkazmi, ako aj so všetkými podkladmi, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie vo veci a za tým účelom oznámiť účastníkovi, že má možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť. Pokiaľ správny orgán vydá rozhodnutie bez toho, aby umožnil účastníkovi konania vyjadriť sa pred rozhodnutím, ide o procesné pochybenie správneho orgánu, a teda

o takú vadu, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. V tejto súvislosti však ďalej dodal, že posúdenie súdu v preskúmovacom konaní, či takéto procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, je individuálne a podmienené konkrétnymi okolnosťami prípadu. V tomto kontexte krajský súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako čiastočne dôvodnú, avšak vyslovil názor, že samotná táto vada konania pred správnym orgánom (žalovaným) nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a preto súd na túto vadu v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. neprihliadal. Uviedol, že je nesporné, že všetci účastníci konania, teda aj žalobca mali možnosť počas ústneho konania sa vyjadriť k umiestneniu stavby. Žalovaný vykonal dňa 6. decembra 2011 miestne šetrenie na tvári miesta, pričom nešlo o ohliadku podľa správneho poriadku. Miestne šetrenie preukázalo, že so stavbou nebolo začaté, pričom fotodokumentácia bola vykonaná z verejne prístupných miest. Ani súd nepovažoval účasť účastníkov na tomto miestnom šetrení za nevyhnutnú a uviedol, že ako vadu konania nemožno označiť neoznámenie termínu tohto miestneho šetrenia účastníkom konania. Zo spisu vyplýva, že žalovaný dňa 30. novembra 2011 žiadal stavebníka o doplnenie správnych aktuálnych podkladov pre vydanie rozhodnutia a predloženie novej grafickej prílohy s vyznačením umiestnenia stavby a dňa 6. decembra 2011 C. a U. doručili žalovanému doplnený zákres do katastrálnej mapy, doplnenú textovú časť a staršiu verziu projektu. Súd vyslovil názor, že žalovaný bol povinný oboznámiť žalobcu s doplnenými dokladmi a umožniť sa mu k týmto dokladom vyjadriť, a keďže tak neurobil zaťažil konanie vadou, ktorá však nemala podľa názoru krajského súdu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu podstatným bolo to, že doplnené boli len tie doklady, v ktorých pôvodné údaje neboli správne uvedené, čo však nemalo za následok zmenu v samotnom umiestnení stavby, ani v projektovej dokumentácii. Zmena spočívala v zakreslení sietí na grafické prílohy. Na základe uvedeného skonštatoval, že uvedenými dokladmi nedošlo k žiadnej zmene v umiestnení stavby a žiadne práva žalobcu s poukazom na jeho námietky uplatnené v územnom konaní neboli dotknuté. Krajský súd napokon uviedol, že nie je povinnosťou odvolacieho orgánu doručovať účastníkovi konania vyjadrenie iného účastníka k jeho odvolaniu.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodu, že vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a súčasne prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.).

Žalobca poukázal na zmätočnosť a neurčitosť spočívajúcu v tom, či je rozhodnutím dotknutým pozemkom len pozemok - parcela č. XXXX/X alebo aj pozemok - parcela č. XXXX/X. Z rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že stavba má byť umiestnená len na pozemku - parcela č. XXXX/X. Z textovej časti projektovej dokumentácie, predloženej stavebníkmi dňa 16. decembra 2011, však naopak vyplýva, že rozhodnutím dotknutými pozemkami sú tak stavebný pozemok, ako aj pozemok - parcela č. XXXX/X. Žalobca v tejto súvislosti zastával názor, že v rozhodnutí mal byť výslovne uvedený tak pozemok - parcela č. XXXX/X, ako aj pozemok parcela č. XXXX/X a žalovaný mal za týmto účelom, objasnenia a odstránenia predmetného nesúladu v určení dotknutých pozemkov rozhodnutie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému správnenému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Keďže z textovej časti projektovej dokumentácie vyplýva, že rozhodnutím dotknutými pozemkami sú tak stavebný pozemok ako aj pozemok - parcela č. XXXX/X, nesúhlasil žalobca s tvrdením krajského súdu, že nedošlo k žiadnej zmene projektovej dokumentácie a teda účastníci územného konania, vrátane žalobcu mali byť o tejto zmene v súlade s ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku informovaní a malo im byť umožnené vyjadriť sa k nej.

Žalobca sa taktiež nestotožnil s názorom krajského súdu, že pokiaľ žalovaný neoboznámil žalobcu s doplnenými dokladmi a neumožnil mu sa k nim vyjadriť, zaťažil konanie vadou, ktorá však nemala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a tento považoval za nezákonný a arbitrárny. Mal za to, že pokiaľ raz súd vyslovil porušenie ústavných a zákonom garantovaných základných práv, nemôže zároveň tvrdiť, že predmetná vada nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia a domnieval sa, že uvedené malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a teda krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení odvolaniu skonštatoval, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti a preto zotrval na svojom právnom názore prezentovanom vo vyjadrení k žalobe. Na základe

aktuálneho výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, poukázal na to, že stavbou dotknutý pozemok, t. j. umiestnením ako aj samotnou realizáciou bude výlučne pozemok parc. č. XXXX/X. Pozemok č. XXXX/X vedený na výpise z LV č. XXXX ako záhrada, nie je žiadnou stavebnou činnosťou dotknutý a na základe uvedeného stavebný úrad rozhodol o umiestnení stavby len na stavbou dotknutom pozemku parc. č. XXXX/X. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Stavebníci C. a U., ktorých krajský súd uznesením pribral do konania ako zúčastnené osoby, vo svojom písomnom vyjadrení uviedli, že s obsahom odvolacích námietok žalobcu nesúhlasia. V súvislosti so žalobcom namietanou neurčitosťou a zmätočnosťou, teda či v rozhodnutí žalovaného mal byť dotknutý aj pozemok - parcela č. XXXX/X zdôraznili, že žalobca takýto dôvod nesprávnosti rozhodnutia žalovaného v priebehu správneho konania ako aj pred krajským súdom neuplatnil, preto by súd vzhľadom na znenie ust. § 249 ods. 2 O.s.p. nemal naň prihliadať. V nadväznosti na ďalšiu žalobcom vznesenú námietku ohľadne porušenia ust. § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktorá nemala podľa krajského súdu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, zúčastnené osoby poukázali na rozhodnutie R 122/2003 v zmysle ktorého dôvodom pre zrušenie správneho rozhodnutia môže byť len taká vada v konaní, ktorá by mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia, pričom rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Z uvedených dôvodov žiadali, aby odvolací súd odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie krajského súdu potvrdil ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Stavebného úradu Mesta Stupava, o umiestnení stavby „Rodinný dom“ zmenil v časti výroku napadnutého prvostupňového rozhodnutia, vrátane nahradenia pôvodnej grafickej prílohy rozhodnutia novou grafickou prílohou na podklade katastrálnej mapy, overenou odvolacím orgánom a spĺňajúcou ust. § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného a konanie mu predchádzajúce, ktorým rozhodnutím bolo rozhodnuté s konečnou platnosťou o žiadosti stavebníkov na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby „Rodinný dom“.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda

skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd zameral svoju pozornosť predovšetkým na to, či súd prvého stupňa správne a v súlade so zákonom posúdil námietky žalobcu vznesené v žalobe aj v odvolaní, a teda, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z podkladov spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že na základe žiadosti o vydanie územného rozhodnutia navrhovateľov - stavebníkov C. a manželky U., začalo Mesto Stupava ako príslušný stavebný úrad územné konanie na stavbu „rodinný dom“. Prvostupňový správny orgán dňa 10. júna 2011 rozhodnutím Č. j.: SÚ-3295/2011/Pa, podľa ust. § 117 stavebného zákona a podľa ust. § 39 a § 39a stavebného zákona, podľa § 4 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. a §§ 26,46 a 47 o správnom konaní rozhodol o umiestnení stavby „rodinný dom“ na pozemku parc. č. XXXX/X, k. ú. F., G., a to podľa projektovej dokumentácie vypracovanej C.. Voči prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a keďže druhostupňový správny orgán zistil pochybenie stavebného úradu pri doručovaní odvolania účastníkom konania, vrátil spisový materiál stavebnému úradu na odstránenie nedostatkov. Následne bola vec opätovne predložená na rozhodnutie o odvolaní. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný vykonal pre potreby odvolacieho konania dňa 6. decembra 2011 miestne šetrenie, z ktorého vyhotovil záznam. Žalovaný v rámci odvolacieho konania dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie je potrebné zmeniť v časti výroku, vrátane nahradenia pôvodnej grafickej prílohy rozhodnutia novou grafickou prílohou na podklade katastrálnej mapy, overenou žalovaným a spĺňajúcou ust. § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., pričom ostatné časti rozhodnutia boli ponechané bez zmeny v platnosti, nakoľko prvostupňové rozhodnutie overenú grafickú prílohu na podklade katastrálnej mapy, so zakreslením predmetu územného rozhodnutia, jeho polohy, s vyznačením väzieb na okolie neobsahovalo.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd zhodne ako prvostupňový súd skonštatoval, že v danom prípade bol zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu a správny orgán vec správne právne posúdil, aplikujúc pri tom relevantné ustanovenia stavebného zákona.

Čo sa týka odvolacích námietok žalobcu odvolací súd konštatuje nasledovné.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne znátočnosti správneho rozhodnutia, keď podľa jeho názoru nie je zrejmé, či je rozhodnutím dotknutá parcela č. XXXX/X alebo aj parcela č. XXXX/X, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na zásadu koncentrácie v preskúmvacom konaní pred správnym súdom, ako i pred správnym orgánom. V územnom konaní je koncentračná zásada vyjadrená v ust. § 36 ods. 1 stavebného zákona a poskytuje účastníkom konania, aby pri ochrane svojich práv a oprávnených záujmov v stanovenej lehote vznášali pripomienky a námietky v priebehu územného konania. Účelom vymedzenia lehoty pre tento úkon je najmä požiadavka na zabezpečenie plynulosti a hospodárnosti konania, keď vznášanie stále ďalších námietok zo strany účastníkov konania by prakticky sťažovalo vydanie rozhodnutia a správne konanie by sa neúmerne predlžovalo. Z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobca v konaní pred správnym orgánom túto námietku uplatnil. V podanom odvolaní žalobca vyjadril svoj nesúhlas s prvostupňovým rozhodnutím iba poukazom na ust. § 62 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 1 veta prvá, ods. 3,6, § 37 ods. 1 stavebného zákona, § 4 ods. 1 vyhlášky 532/2002 Z. z., pričom namietal, že bolo rozhodnuté bez toho, aby prvostupňový správny orgán skúmal splnenie zastavovacích podmienok teda, že sa nevysporiadal so základnými náležitosťami pre umiestnenie stavby a jej povolenie, súladu projektu stavby so zastavovacími podmienkami a namietal i nesprávne právne

posúdenie. Nerozporoval nesúlad textovej a projektovej časti dokumentácie pre územné rozhodnutie, tak ako to namieta v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. V rámci súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov je preskúmvacie konanie v súlade s ust. § 249 O.s.p. v spojení s ust. § 250h O.s.p. ovládané koncentračnou zásadou, t. j. žalobca musí svoje žalobné dôvody formulovať v lehote na podanie žaloby, pričom žalobca ani v samotnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného uvedené nenamietal. Za tohto stavu vo veci sa odvolací súd s uvedenou námietkou v rámci odvolacieho konania nemohol ani zaoberať a na skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní, nad rámec žalobných dôvodov, nebolo možné v odvolacom konaní prihliadať.

Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že pokiaľ ho žalovaný neoboznámil s doplnenými dokladmi a neumožnil sa mu k nim vyjadriť, zaťažil konanie vadou, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Odvolací súd sa v tejto súvislosti stotožnil s názorom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp. zn. 4Sž 98-102/02).

Z obsahu rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v rámci odvolacieho konania bola doplneným podkladom od stavebníkov iba grafická príloha tejto dokumentácie, tak aby vyhovovala a bola v súlade s ust. § 4 ods. 2 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., pretože prvostupňové rozhodnutie neobsahovalo overenú grafickú prílohu na podklade katastrálnej mapy so zakreslením predmetu územného rozhodnutia, jeho polohy, s vyznačením väzieb na okolie. Z uvedeného dôvodu nedošlo k zmene projektovej dokumentácie, tak aby mala vplyv na už zistený skutkový stav a ani prípadné vyjadrenie žalobcu k doplneniu grafickej prílohy, by skutkové zistenia v tomto ohľade nemohlo spochybniť.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil, vychádzajúc pritom z odvolania, ako aj z rozsahu a dôvodov podanej žaloby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní účastníkom náhradu trov konania nepriznal, a to žalobcovi z dôvodu jeho neúspechu v konaní, žalovanému preto, že mu náhrada trov konania podľa ustálenej judikatúry neprináleží a žiaden z ďalších účastníkov si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Podľa § 1 písm. b/ zákona č. 345/2012 Z. z., o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bol s účinnosťou od 1. januára 2013 Krajský stavebný úrad v Bratislave zrušený a jeho pôsobnosť prešla v zmysle § 2 ods. 1 cit. predpisu na obvodný úrad v sídle kraja.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona.

V zmysle uvedeného najvyšší súd postupujúc podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 107 ods. 4 O.s.p. konal ďalej s právnym nástupcom zaniknutého žalovaného, ktorým je okresný úrad.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok